

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P. B.**, bytem X, zastoupeného Mgr. Lukášem Eichingerem, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 6. 2012 č.j. 482/2012-160-SPR/7,

t a k t o :

I Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2012 č.j. 482/2012-160-SPR/7, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) č.j. MHMP 114161/2012/Bar ze dne 6. 2. 2012 tak, že snížil pokutu z částky 30.000,- Kč na částku 25.000,- Kč a dále sankci zákazu činnosti snížil ze 14 měsíců na dobu 12 měsíců. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), bylo napadeným rozhodnutím ve zbytku potvrzeno.

Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že se dne 4. 8. 2011 kolem 00:10 hodin, kdy byl kontrolován orgány Policie České republiky Obvodní ředitelství policie Praha IV, Vnější služba, Místní oddělení Podolí, Milevská 875/4, Praha 4, odmítl podrobit dechové zkoušce pomocí přístroje Alcotest Dräger, ke zjištění není-li ovlivněn alkoholem a dále se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření s odběrem vzorku biologického materiálu ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem.

Žalobce v úvodu žaloby namítá, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím *de iure* a to z důvodu, že přestože mu bylo doručeno elektronicky, nesplňuje veškeré náležitosti dané § 69 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Konkrétně u uvedeného dokumentu postrádá podpis zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Na základě této skutečnosti se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí není dosud pravomocné.

Další námítka vznáší žalobce proti skutečnosti, že podrobný úřední záznam o kontrole, které se dne 4. 8. 2011 podrobil, vznikl až dne 7. 8. 2011. Dále namítá, že úřední záznam ze dne 4. 8. 2011 není podepsán ani jedním z policistů, jež kontrolu prováděli, a zdůrazňuje, že úřední záznam nelze použít jako důkaz o spáchání správního deliktu.

Žalobce dále označuje za nepravdivé výpovědi policistů učiněné během ústního projednání o přestupku, jež se konalo dne 13. 12. 2011. Výpovědi označuje za předem smluvené a v jistém ohledu vyhýbavé. Žalobce trvá na tom, že se v době zásahu policistů nenacházel v pozici řidiče, resp. nebylo možné proti němu použít oprávnění ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

Námítka žalobce směřuje také proti postupu orgánu prvního stupně, který podle jeho názoru konal v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, když nepoučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí zcela pominul otázku zdravotního rizika pro žalobce v souvislosti s lékařským vyšetřením, kdy žalobci nebyl nabídnut hygienicky zabalený náustek. Dále uvádí, že správní orgán žádným způsobem nehodnotil otázku postavení žalobce, jakožto řidiče či osoby od řidiče odlišné (žalobce se opakovaně označoval za chodce) a možnosti realizace oprávnění policistů vůči osobě, jež není řidičem. Správní orgán prvního stupně se tedy nijak nevypořádal s klíčovou námítkou žalobce, že v době, kdy byl kontrolován policisty, nebyl již v postavení řidiče, čímž došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Konstatuje, že správním orgánem prvního stupně nebylo naďe vši pochybnost prokázáno, že by se žalobce přestupku dopustil, resp. není z napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec zřejmé, z čeho byla dovozována odpovědnost žalobce jako řidiče podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Žalobce má za to, že žalovaný se výše uvedeným nedostatkům v postupu správního orgánu prvního stupně v napadeném rozhodnutí nijak nevěnoval a jeho odvolací námítky komentoval zcela nevěcně.

Žalobce zpochybňuje také věrohodnost a nestrannost policistů, jež je podle jeho názoru narušena tím, že jim bylo v předvolání oznámeno, o jakou věc se jedná, přičemž je z jejich výpovědí patrné, že se na svůj výsledek připravovali společně, resp. s podklady, které měli jistě k dispozici na svém pracovišti.

V rámci žaloby předkládá žalobce také svůj pohled na výklad pojmu „řidič“ dle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Připomíná, že uvedené ustanovení používá v definici řidiče slovesný tvar „řídí“, čímž vyjadřuje nedokonavost tohoto dějového slovesa a tedy, aby osoba mohla být chápána jako řidič musí řídit, resp. být způsobile zastavena policií dle ust. § 79 zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že: „...*poté, co ten kdo vozidlo řídil, uvede vozidlo do klidu, vypne motor (vozidlo po jízdě tzv. odstaví) a vystoupí (nejedná-li se současně o zastavení policistou) z vozidla či v něm zůstane sedět, je toliko v pozici vlastníka, provozovatele či oprávněného držitele, vůči němuž se rozhodně nelze dovolávat oprávnění policistů dle ust. § 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož se taková osoba nemůže ani dopustit přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích.*“ Dle názoru žalobce není podstatné, zda policisté měli vozidlo stále na dohled, ale to zda řidič vozidla zastavil sám či v důsledku intervence policistů.

Ohledně zjišťování skutkového stavu žalobce namítá, že není pravdou, že by rozhodnutí žalovaného vycházelo ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně a poukazuje také na skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného není nijak zdůvodněna změna rozhodnutí (snížení sankcí), v důsledku čehož je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Za pochybení také považuje, že správní orgán prvního stupně nevyhodnotil, resp. neprovedl některé důkazy a důkazní prostředky (jmenuje např. knihu jízd, rekonstrukci a rekognici, dotaz na soudního znalce či legislativní odbor k otázce pojmu „řidič“, ohledání vozidla za účelem zjištění tónování skel).

A konečně správní orgány podle žalobce nezkoumaly ani náležitost správního deliktu, totiž otázku rizika lékařského vyšetření. Není podstatné, zda to žalobce v průběhu řízení namítal, ale naopak je povinností správních orgánů tuto skutečnost z úřední povinnosti v rámci zásady oficiality a vyšetřovací zjišťovat a zjistit. Nelze si představit, že bude přenášeno důkazní břemeno na žalobce. Je to žalovaný a správní orgán prvního stupně, kdo má prokazovat vinu žalobce; žalobce nemusí prokazovat svou nevinu.

Žalovaný trvá na své závěru, že rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně bylo náležitě zdůvodněno. Podle názoru žalovaného policisté postupovali při zjišťování ovlivnění žalobce alkoholem v souladu se zákonem. Odkazuje zejména na úřední záznam ze dne 4. 8. 2011, který žalobce podepsal. Žalovaný uvádí, že dle zmíněného záznamu byl žalobce vyzván v souladu s § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních o ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění není-li ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Jelikož se odmítl uvedené zkoušce podrobit, byl vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu ke zjištění, je-li ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Také tomuto vyšetření se podrobit odmítl.

Ve zbytku svého vyjádření odkazuje žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby městský soud žalobu zamítl.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 4. 8. 2011 kolem 00:10 hod., Praze 4, v ulici Budějovická ve směru jízdy od ulice Na Pankráci k ulici Olbrachtova kontrolován hlídkou policie. Během kontroly byl žalobce vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce pomocí přístroje Alcotest Dräger, ke zjištění není-li ovlivněn alkoholem, což žalobce odmítl.

Na základě oznámení přestupku Policii ČR, č.j.: ORIV-16840-2/PŘ-2011-001412, ze dne 4. 8. 2011 Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních přestupků zahájil řízení vedené proti žalobci. Během dokazování byla provedena tři ústní jednání, při kterých byly správnímu orgánu prvního stupně předloženy dvě verze událostí, jež bezprostředně předcházely samotné kontrole.

Dne 31. 10. 2011 se žalobce dostavil k ústnímu jednání o přestupku, kde uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, jelikož dne 4. 8. 2011 po půlnoci manipuloval v otevřeném zavazadlovém prostoru zaparkovaného vozidla. U parkoviště zastavilo vozidlo Policie ČR, ze kterého vystoupili dva policisté a žádali po něm předložení dokladů s tím, že provádějí silniční kontrolu. Na to jim odpověděl, že není řidičem a nemůže se tudíž podrobit silniční kontrole.

Ve věci dále dne 13. 12. 2011 vypovídali zasahující policisté. Policista M. S. uvedl, že dne 4. 8. 2011 kolem 00:10 hodin vykonával hlídkovou činnost s kolegou M. K. Jeli po ulici Na Pankráci, kde si všimli vozidla Honda, jehož značku si již nepamatuje, přičemž u vozidla byl promáčklý zadní nárazník. V ulici Budějovická najeli vedle vozidla Honda, jelikož to

v tomto místě umožňují dva souběžné jízdní pruhy. Bylo vidět, že vozidlo řídí muž a na místě spolujezdce sedí žena. Rozhodli se vozidlo zastavit a zkontrolovat, ale ještě než stihli zapnout výstražné rozhlasové zařízení (VRZ), vozidlo zastavilo na středovém dělicím pásu. Policisté zastavili svým vozidlem hned vedle vozidla žalobce. Neustále viděli, že vozidlo řídil žalobce. Když zastavili, tak policista S. vystoupil a šel k místu řidiče, odkud vystoupil žalobce, jehož požádal o předložení dokladů potřebných k řízení vozidla z důvodu silniční kontroly, což muž nejdříve odmítl, s tím, že neví z jakého důvodu by mu předkládal doklady, ale nakonec tyto doklady předložil. Během kontroly policisté chtěli provést u řidiče orientační dechovou zkoušku, což řidič odmítl. Řidič tvrdil, že nevidí důvod, proč by se měl podrobovat dechové zkoušce, že neřídil, že se tam jen prochází.

Policista M. K. uvedl, že dne 4. 8. 2011 kolem 00:10 hodin vykonával hlídkovou činnost s kolegou S. Na ulici Budějovická si všimli vozidla Honda, které mělo promáčklý nárazník. Z tohoto důvodu chtěli vozidlo zkontrolovat, ale vozidlo na ulici Budějovická u hlavní pošty zastavilo na středním pásu, načež kolega, který řídil, zastavil vedle tohoto vozidla. Policisté vystoupili ze služebního vozu a chtěli provést kontrolu řidiče. Žalobce ze svého vozidla také vystoupil a tvrdil, že vozidlo neřídil a že je chodec.

Dne 26. 1. 2011 byl proveden také důkaz svědeckou výpovědí A. R., která byla kontrole provedené dne 4. 8. 2011 přítomna. Ta uvedla, že dne 4. 8. 2011 v rozpětí od 00:01-00:15 hodin stáli s žalobcem u kufru vozidla a brali si věci. Svědkyně viděla, že za nimi zastavilo policejní vozidlo, jež pak najelo na parkovací místo vedle jejich vozidla. Z vozu vystoupili dva policisté, kteří přišli k nim, s tím, že budou dělat kontrolu.

Na základě provedeného dokazování správní orgán I. stupně vydal dne 6. 2. 2012 pod č.j.: MHMP 114161/2012 rozhodnutí, v němž dospěl k závěru, že žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona. Podle § 125c odst. 4 písm. a) a § 125 odst. 5 téhož zákona mu byla uložena pokuta ve výši 30 000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 14 měsíců ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem čj. 1 A 49/2012 - 59 ze dne 17. 2. 2014 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem, pro který soud rozhodl zmíněným způsobem, byla skutečnost, že dal za pravdu žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v absenci odůvodnění nově stanovené sankce, již žalovaný oproti správnímu orgánu I. stupně snížil.

Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 5 As 36/2014 - 21 ze dne 9. 7. 2014 tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s kasační námitkou žalovaného. V projednávané věci byly napadeným rozhodnutím uloženy sankce v nejnižších možných výměrách dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, od jejichž uložení zároveň nebylo možno dle § 125c odst. 8 citovaného zákona upustit. To vedlo NSS k závěru, že nezdůvodnění nejnižších možných sankcí nelze za dané situace považovat za důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze znovu přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s tím, že přihlédl k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí tak, jak mu ukládá § 110 odst. 3 s.ř.s. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Po stránce skutkové není ve věci sporu o skutečnosti, že žalobce byl dne 4. 8. 2011 v časných ranních hodinách kontrolován hlídkou policie, přičemž během této kontroly se odmítl podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Spornou otázkou v průběhu celého správního řízení bylo, zda kontrola probíhala bezprostředně po zastavení vozidla žalobcem, jak tvrdili policisté či zda vozidlo bylo před kontrolou odstaveno již delší dobu.

Správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích přiklonily ke skutkové verzi, jež od počátku řízení opakovali policisté. Soud má za to, že správní orgány své závěry náležitě zdůvodnily, když jako klíčové hledisko hodnotily vzájemnou souladnost výpovědí policistů, jež při porovnání nevykazovaly žádné výrazné rozpory. Byť žalobce nesoulad ve výpovědích policistů namítal, neshledal zdejší soud po prostudování spisového materiálu důvod pro uznání takové námitky. Vyšší věrohodnost byla přiřknuta výpovědím policistů, přičemž tento závěr byl zejména v odůvodnění odvolacího orgánu řádně a přesvědčivě zdůvodněn.

Stav, kdy proti sobě stojí pouze protichůdné výpovědi a neexistují žádné další důkazy, které by do posouzení skutkového děje mohly vnést jasno, není v přestupkových řízeních nijak neobvyklý. V daném případě se dle zdejšího soudu s výše uvedeným rozporem správní orgány vypořádaly dostatečně. V posuzovaném případě nebyl na straně policistů zjištěn žádný jiný motiv, než dodržování služebních povinností a ani žalobce v průběhu celého řízení nic podobného nenamítal. Policisté žalobce neznali a z průběhu kontroly není zřejmá ani nepřiměřená míra horlivosti, jež by mohla jejich výpovědi zpochybnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17. 6. 2011).

Nejvyšší správní soud se otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka poměrně podrobně zabýval též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, v němž kromě jiného konstatoval: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“

Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovaný případ, kde nebyla shledána žádná okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti policistů. Z jejich výpovědí je zřejmé, že důvodem k provedení kontroly byl promáčkнутý blatník vozidla, na základě kterého pojali podezření zda automobil žalobce nezpůsobil dopravní nehodu a zda jeho řidič nemůže být ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou. Naproti tomu v případě žalobce a jeho kolegyně jsou pohnutky ke zkreslenému či až nepravdivému vyličení věci zřejmé, jelikož žalobci hrozilo, že bude shledán vinným ze spáchání přestupku.

K námitce vznesené právním zástupcem žalobce dne 30.9.2014 o nepoužitelnosti výsledku výpovědí, s poukazem na rozhodnutí NS č.j. 7Tdo 1116/2012-42, se soud nevyjadřuje, protože námitka nebyla vznesena ve lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s.ř.s.

V tomto ohledu lze odmítnout také námitky žalobce týkající se ve správním řízení prováděných důkazů. K ujasnění skutkového děje dle názoru soudu postačily výpovědi

policistů a s námitkami o neprovedení důkazů knihou jízd (sama svědkyně R. v průběhu řízení přiznala, že knihu jízd nevypisovala) či rekonstrukcí a naopak o neoprávněném použití úředních záznamů soud nesouhlasí.

Zdejší soud podotýká, že správní řád, respektive řízení podle něho probíhající, vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) a je tedy na úvaze správního orgánu, k provedení kterých důkazů přistoupí, a které naopak nezohlední, přičemž jedinou jeho povinností je tento svůj postup řádně odůvodnit za současného objasnění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Postupem, kdy správní orgány přisvědčily výpovědím policistů o skutkovém ději a odstranily tak nejasnosti o jeho průběhu, mohly přistoupit k právnímu posouzení celé situace.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění ke dni shora popsané události, je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Žalobce za klíčové z hlediska celého případu označuje, že v okamžiku, kdy nebylo vozidlo zastaveno na výzvu policie a on sám vozidlo neřídil, ale pohyboval se již mimo kabinu v jeho okolí, nelze ho považovat za řidiče. S touto argumentací soud nesouhlasí a výklad pojmu řidič, který žalobce předestřel, považuje za nepřiměřeně zužující. Pojem „řidič“ je definován v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu tak, že jde o účastníka provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. To však neznamená, že řidičem je pouze osoba, která v určitém konkrétním okamžiku právě řídí motorové vozidlo, tramvaj či snad jede na zvířeti. Na absurdní důsledky jaké by striktní lpění na jazykovém výkladu mohlo v tomto případě mít, poukázal již Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 As 130/2011 – 63 ze dne 28. 3. 2012: *„Takový výklad by vedl k absurdním závěrům; v takovém případě by např. vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, muselo probíhat přímo za jízdy. Dle zdejšího soudu je však stejně tak absurdní považovat za řidiče osobu, která po odstavení vozidla sedí již hodinu v hostinci a popíjí alkoholické nápoje.“*

Z uvedené citace je zřejmé, že řidič nemusí být vždy pouze osoba, která sedí za volantem a řídí. Stejně tak je ale nutno respektovat situace, kdy již osoba není účastníkem provozu na pozemních komunikacích a od doby řízení uplynula určitá doba. Definice účastníka provozu na pozemních komunikacích je zachycena v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V situaci, kdy žalobce vystoupil s právě zaparkovaného vozu, byl dle názoru zdejšího soudu zcela nepochybně stále ještě účastníkem provozu na pozemních komunikacích (za určitých okolností by jím zřejmě mohl být i při jím tvrzeném skutkovém průběhu) a vztahovaly se na něho tedy povinnosti z tohoto postavení vyplývající, tedy i povinnost podrobit se výzvě k vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Na tomto místě lze opět zmínit již jednou citovaný rozsudek Nejvyšší správní soudu č.j. 2 As 130/2011 – 63 ze dne 28. 3. 2012, který se zabýval v jistém ohledu podobným případem jako je zdejším soudem posuzovaná věc: *„Jak již bylo uvedeno shora, je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezesporu takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou děletrvající činností či dějem.“*

Výzva k podrobení se vyšetření zda není řidič ovlivněn alkoholem má smysl v situaci, kdy je zřejmé, že takové vyšetření může prokázat, zda osoba řídila vozidlo ve stavu, kdy mohla být alkoholem ovlivněna. V daném případě, kdy byla kontrola prováděna

bezprostředně po zastavení vozidla by provedení vyšetření uvedenou skutečnost jistě prokázat mohlo, jelikož pozitivní výsledek vyšetření by potvrdil, zda byl žalobce pod vlivem alkoholu v době řízení vozidla.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k názoru, že nebylo chybou správních orgánů, pokud žalobce považovaly za řidiče, jež má povinnost podrobit se vyšetření zda není ovlivněn alkoholem. Přestože se ani správní orgán prvního stupně a ani žalovaný nezabývali výkladem pojmu řidič, nelze v této skutečnosti spatřovat vadu, jež by způsobila nezákonnost správního rozhodnutí. Oba správní orgány vycházely v posuzovaném případě ze skutkového stavu, jež byl již výše vykreslen a z jejich perspektivy tak nebyla daná podrobnější úvaha nezbytná.

Za důvodnou nelze považovat ani námitku, že správní orgány v průběhu správního řízení nezkoumaly otázku nebezpečí lékařského vyšetření pro zdraví žalobce. Za zásadní v tomto ohledu soud považuje fakt, že žalobce si během policejní kontroly či během prvního ústního jednání o přestupku dne 31. 10. 2011 na riziko ohrožení svého zdraví nijak nestěžoval a riziko ohrožení zdraví nebylo důvodem, pro který vyšetření odmítl. Skutečnost, že zkušební přístroj byl opatřen náustkem již ve chvíli, kdy byl žalobce vyzván k podrobení se orientační dechové zkoušce, byla v průběhu správního řízení zmíněna poprvé až svědkyní A. R. během její svědecké výpovědi ze dne 26. 1. 2012. Byť lze připustit, že si svědkyně i s poměrně značným časovým odstupem vybaví detail, jakým je nasazený náustek na testovacím přístroji Alcotest Dräger, přestože si během stejné výpovědi přesně nevzpomene, kdo v inkriminovanou noc řídil vozidlo, nešlo v posuzované věci o důvod, pro který by žalobce vyšetření odmítl. V opačném případě by jistě tuto námitku vznesl v průběhu řízení sám a to již na jeho počátku a nikoliv až po téměř půl roce, kdy zcela oprávněně vyvstane pochybnost nad účelovostí takového tvrzení. Jak již bylo v průběhu tohoto rozsudku mnohokrát zmíněno, žalobce považoval za relevantní důvod pro odmítnutí vyšetření fakt, že již není po vystoupení z vozidla řidičem, což však správní orgány odmítly a s jeho argumentací nesouhlasily. Proto nepochybily ani ve svých závěrech, že byl dán zákonný důvod k ověření, zda žalobce jako řidič nebyl pod vlivem alkoholu a že se tomuto ověření bez existence zákonem stanoveného důvodu odmítl podrobit.

Další námitkou, kterou se soud zabýval, bylo žalobcovo tvrzení, že správní orgán postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalovaný toto pochybení napadeným rozhodnutím posvětil. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 26. 1. 2012 konkrétně z vyjádření žalobce a jeho zástupce na č.l. 74 je zřejmé, že byli seznámeni s kompletní spisovou dokumentací, přičemž zároveň požádali o poskytnutí lhůty k závěrečnému písemnému vyjádření, jež jim byla poskytnuta a vyjádření bylo dne 2. 2. 2012 doručeno správnímu orgánu prvního stupně. Na základě těchto skutečností soud nepovažuje námitku žalobce za důvodnou, jelikož postup správního orgánu byl zcela jednoznačně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, jehož porušení žalobce namítal.

V samotném úvodu žaloby žalobce poukazoval také na formální nedostatek napadeného rozhodnutí, pro který ho nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Konkrétně namítal rozpor s § 69 odst. 3 správního řádu, jež stanoví, že má-li být rozhodnutí doručeno na žádost účastníka elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“ a dokument podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem. Právě absence elektronického podpisu způsobila dle žalobce uvedenou vadu.

Také v tomto případě soud nahlédl do přiložené dokumentace ve správním spise. Z ní je zřejmé, že k napadenému rozhodnutí je připojena ověřovací doložka konverze, jež

v souladu s § 25 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů dokládá, že napadené rozhodnutí obsažené v datové zprávě bylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb a platnost zaručeného elektronického podpisu byla ověřena dne 2. 7. 2012 v 08:06:39. Ani této žalobcově námitce nemůže dát soud za pravdu.

Poslední námitkou, kterou soud posuzoval, byla namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající zejména v absenci odůvodnění snížené sankce, jež byla žalobci udělena. S touto námitkou se zdejší soud po přihlédnutí k závaznému názoru Nejvyššího správního soudu neztotožnil. Ve zrušujícím rozsudku čj. 5 As 36/2014 - 21 ze dne 9. 7. 2014 NSS konstatoval, že za situace, kdy byly uloženy sankce v nejnižších možných výměrách, přičemž od jejich uložení nebylo možno upustit, by zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení mu věci k dalšímu řízení jen z důvodu nedostatku odůvodnění výroku o uložených sankcích bylo projevem až přílišného formalismu.

S uvedenými závěry nelze než souhlasit neboť je pravdou, že tento postup nemůže žalobci z materiálního hlediska nic pozitivního přinést.

Jelikož městský soud nedal z pravdu žádné z předchozích námitek žalobce, neuznal důvodnou ani námitku závěrečnou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly a to ani v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2014

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**